

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Vándor Kálmán*
Cím: *Egy színházi est Óbudán*

Forrás: *Az Ujság*

Bp
(Hely)

1924. 9. 12.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

"Károly Színház" (Óbuda)

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

Egy színházi est künn Óbudán

„Károly-Színház” lett a Kisfaludyból. Csecszopók a nézőtéren. Mikor a sugó hangosan sug. Hogyan nyilvánul itt a tetszés.

Vannak fanatikusk emberek és vannak bizonyos épületek, amelyekben még soha semmi nem sikerült. Ilyen fanatikusk ember Kaposi Ernő színiigazgató és ilyen épület az óbudai Kisfaludy-Színház. Mióta Kövesi Albert onnan kivonult, a színiigazgatók temetőjévé vált. Hiába próbálkozott Pintér Imre, hiába próbálkozott mozival két másik vállalkozó — belebuktak. Tavasszal Bátori Illés, az újpesti Blaha Lujza-Színház titkára bérelte ki a színházat és folyamörzenekarral, reklámmal színiigazgatói pályára lépett. Bár ne lépett volna! Két hónap alatt elveszítette mindenét s a színházat megint becsukták. És ime néhány hét múlva öles falragaszok hirdették Óbuda nagydémü közönségének, hogy Kaposi Ernő színiigazgató elsősorú művészársulatával megkezdte előadásait az óbudai „Károly Színházban”. Eleinte csodálkozva néztek össze az óbudaiak. Csak később jöttek rá, hogy Kaposi színiigazgató, mintán a „Kisfaludy” mindenkit megbuktatott — megváltoztatta a nevét „Károly Színház”-ra!

A napokban azután hatalmas plakátokat ragasztottak az óbudai hirdető oszlopokra. *Operettsiáger. Fényes, új díszletek. Jegyeket célszerű elővételben megvásárolni.* Színrekerül: *Sybill vagy egy gárdista szerelme.* Látványos nagyoperett 3 felvonásban. Szereplők ezek és ezek, kezdete pontban 8 órakor.

Ki tud ilyen csábításnak ellentállni? Rohantam a pénztárhoz és vásároltam elővételben páholyülést 21.000 koronáért. Nem drága színház! Este pedig pontban nyolc óra előtt megjelentem az előcsarnokban. Gyakori nyomtatott felszólítás figyelmeztetett, hogy kabáttal, kalappal, bottal a nézőtérré lépni szigorúan tilos. Letettem tehát mindeme tartozékaimat és beültem elsőemeleti páholyülesembe. A nézőtérben voltak már vagy *nyolcan*. Csodálkozásomra a jegyszédő felvilágosított, hogy a közönség csak ezután jön, a nyolcórát kezdést ne tessék komolyan venni.

Igy is történt. Fél kilencre megtelt a színház tizenkét széksorából hat vagy hét és két páholyban is akadt gazdája. Egyikben szép selyemfejkendősen néni ült a családjával. Voltunk vagy kilencvennyolcan.

— Itt mindig ilyen kevesen vannak? — fordultam a szomszédomhoz.

— Ez önnek kevés? Mit szólna akkor hétköznapon? Legtöbbször tizenötön ülnek a nézőtéren.

A karmester kopogott. Kezdetét vette a nyitány. De ez természetesen nem zavarta a közönség jóízű beszélgetését. Végre a nézőtér elsötétedett s a függöny szerte-szaladt. Megkezdődött az előadás. A színészek törekvő emberek, akik legjobb tudásuk szerint játsszák meg a darabot. Hogy az *ujjonnan festett díszletek már kiöregedtek* és hogy a *kórust néhány óbudai hölgy művészi ambíciója szolgáltatta*, ez mit sem von le érdemükből. Becsületesen dolgoztak a sikerért. Csakhogy ez a siker kissé különös módon nyilvánul meg itt.

Például Sybill és Petrov duettje ugyanarra megalatott egy *nyolchónapos csecsemőt*, akit édes szülője már ily korán óhajtott megismertetni a művészetekkel, hogy hangos sírásra fakadt. Node szülőanyja *erélyes és az egész színházat betöltő csicsigatással rövidesen elhall-*

gattatta és tovább misem zavarta az igazán szépen megcsinált jelenetet.

Érdekes, hogy Óbudán a közönség is élénk részt vesz az előadásban. Például, mikor a nagyhercegnő tiszteletére megérkeznek az üdvözlő hölgyek s vezetőjük bejelenti, hogy tizen vannak, egy ifju a páholyból azonnal korrigálta:

— Mi az, hogy tizen? Talán hetent!

Ezenkívül az első felvonásban mindössze annyi történt, hogy a zenekar egyik tagja, nem találván jobb helyet a kalapjának, *nyugodtan felállt és a színpadra tette*. Misem természetesebb, mint az, hogy ez a csekélység sem a közönség, sem a szereplők között nem okozott nagyobb feltűnést. Az első felvonás bőséges tapasztalást eredményezett.

A szünetet arra használták fel a darab szereplői, hogy *teljes maszokban kiültek a színház udvarára cigarettázni*. A második felvonás ismét érdekes tapasztalatokat adott. A sugó kissé hangosan sugott. Ámbátor igazán nehéz sugásnak nevezni azt a harsány hangot, amelyet ehhez használt. A közönség pisszegni kezdett. Nem hallotta meg, tovább is gyönyörködtetett bennünket érces hangjában. Végre is a karmester sietett segítségünkre. *Erélyesen és jó hangosan odavágott a sugót réjtő bádogtetőre*. Egyszerre csend lett!

Tekintettel arra, hogy Sybill nagyon jól ismerem, inkább a közönségnek szenteltem figyelmemet. Mint már jeleztem, a páholyban *fejkendősen* néni ülték és itt-ott néhány bájos csecsemő. De nem utolsó az a társaság sem, mely például az emeleti erkélyeken ült. Tekintettel arra, hogy kalapot, botot, kabátot a ruhatárban kell elhelyezni, az *előadást kalappal a fejükön elvezik* és tetszésüknek hangos módon adnak kifejezést. Egy *nagyszerűen táncoló fiatal színész* volt ezuttal a siker középpontja. Szenzációs sikerrel karikázott a színpadon, úgy kapkodta lábait, mintha rugóban végződnének. Bizonyosan találkozunk még a nevével pesti színpadon is. Itt is kitérő derűtség kísérte minden mozdulatát. A fejem felett egy ifju társaság szórakozott. Így:

A táncoskomikus kinyitja a száját, fordul egyet.

A társaság harsány kacagásából kisüvit az elismerés hangja:

— Nézd a bolondot! Meg költ szakadni!

A táncoskomikus groteszk táncot lejt, mire imigy tört ki az elismerés:

— Ó, hogy a nyavalya! Hát láttatok már ilyent?

Hogy a fene meg nem eszi!

Szóval elismerésben, sikerben nincs hiány és aki jól akar mulatni, az el ne mulassza az óbudai Károly-Színház látogatását. Pedig hát nem is olyan mulatságos az eset, csak a dolgokon nem lehet segíteni. Az intelligens publikum bejön Pestre, ha színházba akar járni, és nem is lehet csodálni, ha a pesti előadások után kissé primitívnek találja az óbudai színházat. De azért ez a színház így is *kulturmissziót teljesít*: a szegényebb néposztálynak *oleső árakon közvetíti mindazokat a darabokat*, amelyeket Pesten, a drága színházakban *nem tekinthetett meg*. És ezt a közvetítést *becsületesen módon, ripacszkodások nélkül teszi*. A statisztériája, a kiállítás persze pesti szemmel nézve mulatságos. A gárdaezred tisztikara például megérdemelné, hogy itt rajzban bemutassuk. De hát nem ez a lényeg. A színház speciális közönsége *ezt nem veszi észre* és vastapsokban fejezi ki háláját törekvő mulattatóinak, az óbudai Károly-Színház társulatának. És ez a fontos. Egy néni biztonság okából meg is kérdeztem:

— Na, — mondta — asz a darap nem értettem, de asz asz ugrálós színész asz nadon jó volt.

No ugye! Kell ide díszlet?

Vándor Kálmán